

12.

sjećala je lagani umor. Noge su joj postajale sve teže. Zastala je kraj jednog drveta i oslonila se rukom na deblo, hvatajući dah. On je poletno grabio i dalje, a onda začuvši da je zastala, okrenuo se, vratio do nje i pun razumijevanja je pogledao. Zatim ju je primio za ruku i nježno povukao za sobom.

- Ima jedno mjesto, nedaleko odavde, dopast će ti se, vjeruj mi! – entuzijastično ju je vabio Petar.

Nevoljko je vukla noge po zemljanoj stazi, spotičući se o korijenje i kamenje.

- Tebi je sve blizu. Hodamo već tri sata. – uzdahnula je Lea.
- Vidjet ćeš! - ozareno ju je poticao Petar.

Zemljana staza postajala je postepeno sve strmija i kamenitija. Uskoro su zašli u jedan uski procijep u stijenama i počeli se provlačiti kroz njega oslanjajući se rukama za stijene koje su ih stiskale s boka. A onda su, sasvim neočekivano izbili na jednu zaravan. Izgledalo je kao da su zašli u nekakvu dvoranu bez krova, koja je tri strane bila okružena strmim stijenama, a s jedne strane je tlo stršilo prema van, poput terase i od tamo je pucao pogled na dolinu iz koje su krenuli prije tri sata.

Uzdahnula je očarana mjestom, ujedno pokušavajući doći do daha. Okrenuo se prema njoj i primio je za obje ruke provjeravajući u njenim očima da li je se mjesto dojmilo.

- A čekaj da vidiš tek ovo. – značajno joj je nagovijestio i poveo ju u jednu stranu.

Tu se u jednom kutu nalazila depresija od kojih pola metra, a u sredini se smjestilo malo jezerce. Voda u njemu bila je puna mjehurića koji su se lepršavo uzdizali do površine. Osjetila je kako ju je zapahnuo topli zrak koji je mirisao po soli. Pogledala ga je zbunjeno.

On je napravio gestu prezentiranja:

- Ta-da! Ovo je moj mali privatni SPA.

Lea je i dalje bila bez riječi, pa joj je Petar pokušao pojasniti:

- Ovo je prirodni termalni izvor. Voda je prilično topla, ali ugodna. Dođi! – povukao ju je prema jezercu skidajući ruksak s leđa.

Lea je neočekivano pružila otpor i ostala na mjestu.

- Što? – iznenađeno upita Petar.
- Pa...što si ti imao na umu?
- Kupanje, naravno. – sasvim prirodno odgovori Petar.
- Kako? Pa nemam kupaći. – Lea se suprotstavila ideji.
- Pa što će ti? – glasilo je njegovo protupitanje dok je usta izvio u zagonetni smiješak.
- Jel' ti to ozbiljno? – Lea se nadala da je to njegova neslana šala.

- Pa nije valjda da se sramiš. – u čudu je pogleda Petar dok mu je smiješak i dalje titrao na usnama.

Lea je spustila glavu i pocrvenila, najednom ju je stegnulo u grlu, u želucu, a srce joj je počelo ubrzano lupati.

- Vjeruj mi, ovo ne želiš propustiti. Doživljaj je neopisiv. Evo, ja ću otići tamo do ruba i okrenuti ti leđa. Obećajem, neću viriti. – Petar je bio uporan.
- Ali u što ću se obrisati. – Lea je pokušavala naći bilo kakvo opravdanje da ga odgovori od njegovog nauma.

Petar je dohvatio svoju flanel košulju i pružio joj je velikodušno.

- A ti?
- Mene ne smeta, ja ću se osušiti na zraku. – bezbrižno odgovori Petar.

Lea je držala njegovu košulju u rukama i dalje se dvoumeći.

- Hajde, meni za ljubav. – podigao joj je bradu i uputio molećivi pogled.
- To je ucjena! – protestirala je Lea.

Nježno ju je pogladio po licu.

Lea je duboko uzdahnula i uputila mu još jedno pitanje prije konačne odluke.

- Koliko je to duboko? – zabrinuto je pogledala u jezerce kojem se zbog zamućenosti mjehurićima nije vidjelo dno.
- Tebi do brade, a ima i jedna izbočina poput sjedalice. Ma kažem ti, pravi jacuzzi.
- Dobro, sad budi pošten i odi tamo do ruba i nemoj me gledati.
- Obećajem. – zadovoljno je klimnuo i udaljio se prema rubu.

Tek kad se uvjerila da je dovoljno daleko odmaknuo, počela je polako skidati odjeću sa sebe. Prije nego je skinula i zadnji komad odjeće i uredno ga složila povrh svega, bacila je pogled prema njemu. Na brzinu je dohvatila Petrovu košulju i njome nepovjerljivo prekrila golo tijelo. Oprezno se spustila do ruba i umočila prst u muzirajuću tekućinu. Bilo je ne granici da joj ne bude vrelo. Polako je spustila jednu nogu tražeći njome nekakav oslonac. I zaista, naišla je na onu izbočinu o kojoj je Petar pričao pa je priključila i drugu nogu. Košulju je odložila odmah do ruba i mičući rukama pokušala ući što dublje, u strahu da ne potone. Tada je dotakla kameno dno i osjetila olakšanje. Dno je bilo doduše nekako sluzavo, ali joj je topla voda jako prijala.

- Je si li se smjestila? – doviknuo joj je Petar.
- Da!
- I sakrila sve važne dijelove? – provocirao ju je on ponovo.

Lea se zagledala u vodu i zaključila da je njena neprozirnost zadovoljava.

- Nadam se!
- Ja stižem.

Lea ga je zatečeno gledala širom otvorenih očiju.

- Ja nisam sramežljiv. Neću ti braniti da me gledaš. – podrugljivo joj je dobacio Petar i počeo se svlačiti.
- A?! – ciknula je Lea i okrenula mu leđa zabivši lice u dlanove.

Osjetila je komešanje vode i znala je da joj se pridružio. Pokušavala je doći do daha. Ideja da je kraj nje on i da je jedino što dijeli njihova gola tijela, nekoliko milijuna molekula vode.

- Ip – znatiželjno ju je upitao Petar, odmaknuvši se od nje kako bi joj pružio priliku da dođe k sebi.

Polako se okrenula i ugledala njegovo nasmiješeno lice i zatekla znatiželju u njegovim očima.

- Priznajem, bio si u pravu. Osjećaj je fenomenalan.
- Znao sam da će ti se dopasti. – slavodobitno je zaključio Petar.

Oprezno se leđima približila rubu i pod kožom osjetila mahovinu koja se prevlačila preko ruba gotovo dosežući vodu. Naslonila je glavu na rub i zažmirila, puštajući da joj ruke slobodno plutaju na mjehurićima koji su je škakljali tražeći put do površine. Postepeno je prestajala biti svjesna njegove blizine i potpuno se opustila.

Petar se odjednom uozbiljio, nije više dobacivao provokacije. Gledao je njeno opuštено lice, glave zabačene u nazad kako otkriva bijeli vrat na kojem su se svjetlucale kapi vode koje bi klizile zastajkujući u malim lokvicama na istaknutim ključnim kostima, a onda kliznule natrag u vodu, prema grudima koje su se samo blago nazirale ispod površine. Poželio je pratiti put tih malih kapi i osjetiti dodir njene kože pod svojim prstima, pod svojim usnama.

Disanje mu se ubrzalo, prsa su mu se počela nadimati sve brže, mreškajući površinu vode. Kliznuo je rukom kroz vodu i krenuo prstima prema njenim opuštenim rukama. Htio ju je zgrabiti i povući sebi u zagrljaj. Dotaknuo je vršcima prstiju njene dlanove. Šake su mu se zgrčile, pokušao se obuzdati da je ne ščepa i ne preplaši.

Ona se polako trgnula i pogledala ga očima punim povjerenja. Nije shvatila njegov sumanut pogled i samo mu se nasmiješila.

A onda se naglo trgnuo i zaškrgutao zubima:

- Ja izlazim! – okrenuo se u trenu, oslonio se na rub s namjerom da se vine iz vode.
- Žmirim. – potpuno nevino i nesvjesna njegovih misli izjavila je Lea.

Samo je na trenutak popustila znatiželji i provirila kroz sasvim malo razmaknute prste. Pogled na njegovo vitko tijelo istaknutih vretenastih mišića, bezobrazno dobra leđa koja su se nastavljala u čvrstu stražnjicu, prisililo ju je da prestane disati. A onda je brzo, sasvim čvrsto stisnula prste tako da su joj pocrvenili i podsjetila se da mora disati. Nije bila svjesna koliko je vremena prošlo. Oprezno je maknula dlanove i otvorila oči.

Sjedio je na kamenu, odjeven samo u isprane kargo hlače, leđima okrenut prema njoj. Djelovao joj je zabrinuto. Iako mu nije vidjela lice vidjela je kako mu se vrat napinje dok stišće čeljust. Oprezno je zakoračila iz tople kupke. Dohvatila je njegovu košulju. Nije se njome grubo obrisala već ju je odjenula na svoje mokro tijelo. Zakopčala je i posljednji gumbić na košulji iako je to bilo jedino što je imala na sebi. Onako bosoj, trebalo joj je puno truda da po oštrom stjenovitom tlu došće do njega.

Ni jednom se nije okrenuo prema njoj. Znala je da ga nešto muči.

Podvukla je pažljivo košulju i tiho sjela Petru s boka, leđima okrenuta prema dolini, dodirujući ga samo ramenom.

Na pola je okrenuo glavu prema njoj. Nježno je podigla ruku i kažiprstom hvatala kapljice koje su se slijevale s mokrih vrhova njegove kose niz glatka mišićava leđa. Trgnuo se i okrenuo tijelom prema njoj potpuno bezizražajnog lica.

Ona mu se zagonetno nasmiješila i prst koji joj je ostao u zraku nakon njegovog okreta lagano spustila na preplanulu kožu njegovih prsa, klizeći sve niže.

Grubo ju je uhvatio za ruku i ona je ostala zatečena neobičnim bljeskom u njegovim očima.

- Lea, ne znaš što mi radiš! - riječi je Petar ljutito protisnuo kroz zube.

No to je nije prestrašilo niti odbilo. Slobodnom rukom mu je prešla od njegovih sljepoočnica prema rubu čeljusti i dalje niz vrat. Stisnuo je oči i duboko disao.

Sasvim brzo, bez da je toga postala svjesna podigao ju je na noge i silovito primio za stražnji dio vrata, pribivši je tako na svoja prsa, a onda ju je počeo halapljivo ljubiti, gutajući svaki centimetar njene kože. Osjećala se potpuno oduzeto. Ispustila je nesvjesni uzdah. Ruke su mu u trzajima prelazile preko njenih leđa spuštajući se sve bliže rubu košulje. A onda je dotaknuo njena gola bedra, nadižući rub košulje.

Skočila je kao opečena.

- Znao sam da dolazak ovamo nije bila dobra ideja. – rezignirano je rekao Petar još uvijek duboko dišući kroz nos.

- Nisi ti kriv. – uplašeno ga je tješila Lea.

- Jesam. Svjesno sam te namamio ovdje. – priznao je on i ponizno spustio glavu.

- Aa. – uzdahnula je Lea.

- Umislio sam si da me želiš.

- I želim. – iskrene riječi su izletjele iz Leinih usta, a onda kada je postala svjesna što je upravo rekla, pridodala je tiho. – Ali mislim da nisam još spremna.

- Razumijem. – rekao je suosjećajno.

- Mislim da ne razumiješ. – snuždeno je uzdahnula Lea.

- Pojasni mi molim te. – Petar ju je nježno primio za ruku i povukao da ponovo sjedne do njega.

- Bilo bi bolje da nabaciš nešto na sebe. – savjetovala mu je Lea oklijevajući da sjedne.

- Nije mi hladno.

- Da, ali se meni teško koncentrirati dok te gledam ovakvog. – priznanje je izletjelo iz Leinih usta. – I meni je pametnije da se upristojim. – zaključila je.

No prije nego je odmakla od njega, još jednom ju je uhvatio za ruku.

- Privlačan sam ti. – zvučalo je više kao tvrdnja nego kao pitanje.

- Na to ti ne želim odgovoriti.

- Nisam te ni pitao. – ponovo ju je provocirao sa zadovoljnim osmjehom, ali joj je pustio ruku.

Okrenuo se kako bi joj pružio trenutak privatnosti. Odjenula je sve što je mogla.

- Eto, ovako je sigurnije. – sjela je do njega, zadržavši pristojnu udaljenost. – U ovoj odjeći sigurno ne izgledam zavodljivo. – prošaptala je više za sebe.
- To ti misliš. Meni je svejedno što imaš na sebi i onako zamišljam da nemaš ništa. – Petar je nastavio u istom tonu.

No Lea je pokušala zadržati ozbiljnost zbog težine teme s kojom se morala suočiti.

- Htjela bih te nešto zamoliti. – zadržala je dah.
- Naravno. – srdačno joj je ponudio Petar stavivši joj prijateljski ruku preko ramena.

To nije pomagalo njenoj odlučnosti da nastavi, a onda je tiho rekla:

- Da se malo strpiš.
- Da se malo strpim? – ponovio je Petar zbunjeno.

Nije odgovorila, samo je klimnula. A on je s malim zakašnjenjem shvatio na što je mislila.

- Aha! Dobro. – potvrdno je klimnuo, a onda upitao: - A koliko?
- Pa, željela bi pričekati dok ne navršim sedamnaest.
- Šališ se! - prasnuo je u smijeh.

I u trenutku kad je shvatio da ona to ozbiljno misli, lice mu je ostalo u čudnoj grimasi nevjerice.

- Pa to su dvije godine. – još uvijek u čudu nastavio je Petar.
- Nisam ni očekivala da ćeš shvatiti. - Lea je pokunjeno sagnula glavu.

Petar je u trenutku shvatio kako su njegovi komentari morali zvučati bezobzirno, a onda je svečano izjavio:

- Strpjet ću se.
- Da, baš! Ne vjerujem ti. – gorko je uzdahnula Lea. – Možda to sada i misliš, no prvom prilikom...
- Čekat ću te. – insistirao je Petar.
- Čekat ćeš dvije godine na nešto što možeš dobiti sutra od neke druge? – Lea mu je nudila realne mogućnosti.
- Koje druge? – naivno upita Petar.
- Nije baš da te cure ne primjećuju. Barem dok sam ja u blizini. – otpuhnula je prisjećajući se Lininog poteza za Novu godinu. - Pa sjećaš se one crvenokose prošlog ljeta, kod Markovog skloništa. – iako se dobro sjećala njenog imena nije htjela prljati svoja usta izgovarajući ga.
- Mislim da je to više alkohol govorio iz nje. – kao da se pravda zvučao je Petar, prisjećajući se s nelagodom scene u kojoj ga je ta crvenokosa na silu poljubila.
- Nije cijelo vrijeme bila pripita. – zajedljivo će Lea. – Nemoj mi reći da nisi primijetio kako te je gutala očima i preko dana.
- Nisam primijetio, gledao sam tebe. – iskreno je priznao Petar.
- Onda si to jako vješto prikrivao. – uvjerala ga je Lea.
- Možda ti mene nisi primjećivala! – krenuo je u protunapad. - Ali ja sam itekako bio svjestan tebe, još od onog pretprošlog ljeta.

- Zašto nisi ništa rekao?
- A zašto, zašto! Kao da ne znaš. Bojao sam se.
- Ne vjerujem.
- Totalno neiskusano. – Petrova potpuna iskrenost je Leu pomalo iznenadila.

Više se nije osjećala tako ranjivo kao u trenutku kada je postavila rok.

- Zašto baš sedamnaest? – prekinuo ju je Petar.
- Jednom sam pričala s mamom o tome. – objašnjavala je Lea. – Puno smo pričale. Ona mi je dosta velika podrška. Čini mi se da razumije kako je biti mlad, kako je biti zbunjen pod bujicom vlastitih osjećaja i strasti koju počinješ osjećati prema suprotnom spolu. Očekivala sam da će razgovor započeti prijetnjama i zabranama. Ali dala si je truda da mi prikaže to kroz vlastito iskustvo.
- Pričala ti je svoja seksualna iskustva? – Petar je uskliknuo s nevjericom.

Njegova majka bila je previše staromodno odgajana da bi samo natuknula nešto na tu temu. U vrijeme kada je on tragao za odgovorima, kada je otkrivao svoje dileme, sestre su bile već odrasle i otišle od kuće. S Tomom nije mogao pričati o tome. Njega je doživljavao više kao djeda. A i kako bi njemu došao s pitanjima koja se tiču njegove vlastite unuke.

- Pa nije baš iznosila pikanterije, više je govorila kako je to sve doživjela. Čega se plašila, što ju je mučilo. Savjetovala mi je da se ne žurim, da pričekam dok ne budem spremna.
- Kako znaš da ćeš biti spremna baš sa sedamnaest? – Petar je ustrajao na toj broji.
- Možda i neću. Ali to mi se čini nekako prikladno.
- Prikladno? – Petar je s nevjericom puhnuo kroz nos.
- Pa ako ostanem trudna, barem ću roditi kao punoljetna osoba i neću puniti novinske stupce s još jednom maloljetničkom trudnoćom. – Lea je tečno iznosila svoja uvjerenja.
- Dobro. – mirno je prihvati Petar.
- Dobro? – s nevjericom upita Lea, čudeći se Petrovoj pomirljivosti.
- Prihvaćam uvjete, ali se nemoj ljutiti, ako te povremeno pokušam razuvjeriti. – upozoravao ju je Petar dok mu je na licu titrao osmjeh.
- Računam na to. – nasmiješi mu se Lea i kao potvrdu svojih riječi strastveno ga poljubi.